

Arrest

nr. 183 892 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 19 november 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin - met name van haar schoonzus.

Op 14 maart 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 april 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin - met name van haar schoonzus.

Op 25 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 november 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2016 werd ingediend door:

Naam: M.(...) Voorna(a)m(en): F.(...) S.(...) Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 22.08.1992 Geboorteplaats: P.(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.04.2016 gezinshereniging aan met zijn schoonzus mevrouw N.(...) N.(...) G.(...) (RR (...)) . Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene enkel een recente gezinssamenstelling dd 27.04.2016 voor.

Daarnaast legt betrokkene een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat hij tot op heden geen financiële steun aanvraag. Ook legt betrokkene een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister in Suriname voor op zijn naam en op naam van zijn broer, maar niet op naam van de referentiepersoon. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene aantoonde deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon om toepassing te kunnen krijgen van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Als bewijs van onvermogen wordt een attest voorgelegd waarbij de bewaarder in Suriname verklaart dat betrokkene geen bezitter is van een onroerend goed. Een attest over welk inkomen betrokkene dan wel beschikte in het land van herkomst (of het gebrek daaraan) is niet voorgelegd.

Tot slot worden ook inkomsten voorgelegd van de referentiepersoon en haar partner M.(...) M.(...), doch zonder enig bewijs van ten laste zijn, noch in het land van herkomst, noch in de huidige samenlevingssituatie.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Het feit dat betrokkene een niet ondertekende oprichtingsakte van een BVBA voorlegt is geen afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaandelijk aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon OF ten laste was van de referentiepersoon. Enig bewijs dat betrokkene, voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin ontbreekt compleet.

Kortom op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfstatuut, overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 toe te kennen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene.

Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij zelfstandig een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen, zonder nabijheid van zijn schoonzus. Te meer daar de bijzondere afhankelijkheid van zijn schoonzus en haar gezin, betwist wordt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 25/10/2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 25/10/2016:

- *dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- *dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse partner van de Surinaamse broer van verzoeker);*
- *dat verzoeker niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon;*

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoeker met diens Surinaamse broer en diens Nederlandse partner door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

Verzoeker was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;

Verzoeker maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoeker toont minstens aan dat hij deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoeker is de Surinaamse broer van de Surinaamse partner van de EU burger. Immers, verzoeker heeft in Suriname samengewoond met zijn broer op hetzelfde adres en diens Surinaamse broer maakt deel uit van het gezin van de EU burger. In essentie maakt verzoeker tevens deel uit van het gezin van de EU burger. De band tussen de EU burger en verzoeker is met name diens Surinaamse broer die met diens Nederlandse partner verbonden is met een verklaring wettelijke samenwoning. Het juist omdat verzoekers Surinaamse broer verbonden is met een wettelijke samenwoning met de EU burger dat er een band ontstaat tussen verzoeker en de EU burger.

Verzoeker maakt daarmee aannemelijk dat hij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de EU burger doordat hij met zijn Surinaamse broer op hetzelfde adres was ingeschreven en deze laatste broer zelf deel uitmaakt van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als de Surinaamse broer van verzoeker evenals verzoeker zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de EU heeft ingediend in functie van zijn schoonzus en niet in functie van zijn broer. Hij dient derhalve aan te tonen, in het verleden ten laste te zijn geweest, in het land van herkomst, van de referentiepersoon, te weten zijn schoonzus, en met haar, in het land van herkomst, een gezin te hebben gevormd, quod non.

Het komt aan verzoeker toe aan te tonen in het verleden, namelijk vanuit het herkomstland, ten laste te zijn geweest van zijn schoonzus of dat hij reeds vanuit het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus. Zoals blijkt uit het administratief dossier en wat bovendien niet ontkend werd door verzoeker, legde hij geen enkel document voor waaruit blijkt dat verzoeker, vóór zijn komst naar België, deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van zijn schoonzus, of ten laste van haar geweest te zijn.

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, beschikt het Bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd: (...)

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid en diens gezin dient door het Bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Er werd er geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat verzoeker reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het blijkt bovendien ook uitdrukkelijk uit artikel 3.2. a) juncto artikel 10.2 e) van de inhoud van de Richtlijn 2004/38/EG: (...)

Zie dienaangaande:

"(...)." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Zie ook in die zin het arrest nr. 162.702.157 van 24 februari 2016: (...)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor aan de formele motiveringsplicht is voldaan. In de mate verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en de en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoeker, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de door de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen

dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste middel wordt uitsluitend ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In het tweede middel wordt niet gespecificeerd tegen welke bestreden beslissing het middel wordt ontwikkeld waardoor beide bestreden beslissingen zullen worden besproken.

2.1.3.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Ook de feitelijke

overwegingen zijn te vinden in de eerste bestreden beslissing. Zo wordt gesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende stukken neergelegd: een gezinssamenstelling, een attest van het OCMW, een inschrijving in het bevolkingsregister in Suriname, een bewijs van onvermogen voor de verzoekende partij in het land van herkomst, bewijzen van inkomsten door de referentiepersoon en haar partner en van de broer van de verzoekende partij en een niet-ondertekende oprichtingsakte van een BVBA. Uit het geheel van deze voorgelegde documenten blijkt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat de verzoekende partij in het land van herkomst of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Tevens blijkt niet dat de verzoekende partij reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De verzoekende partij voert verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

In de eerste bestreden beslissing wordt in een eerste motief geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. In een tweede motief wordt geoordeeld dat de verzoekende partij tevens niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het eerste motief geenszins betwist en in haar verzoekschrift enkel verder ingaat op

het tweede motief, namelijk dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De bewijslast inzake het “*deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*” vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*). Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van dit arrest:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip “land van herkomst” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde van de staatssecretaris om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest *Rahman*, *in casu* van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar schoonzus, de referentiepersoon, of dat zij aantoonde reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van haar gezin.

De verzoekende partij stelt dat zij wel een deel uitmaakte en nog steeds een deel is van het gezin van een Unieburger, de Nederlandse referentiepersoon. Zij betoogt dat zij de broer is van de partner van de Nederlandse referentiepersoon. Daar zij in Suriname heeft samengewoond met haar broer en bijgevolg deel uitmaakte van het gezin van haar broer in Suriname, en haar broer momenteel een gezin vormt met de Nederlandse referentiepersoon, meent de verzoekende partij dat ze eveneens deel uitmaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, want haar broer vormt een gezin met de Nederlandse referentiepersoon. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat zij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar band met een Unieburger en dat uit artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager moet aantonen dat hij een deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger. Door enkel te wijzen op haar band met haar broer, die geen Unieburger is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij reeds in Suriname een deel uitmaakte van het gezin van mevrouw N.N.G. Uit het voorgenoemde artikel blijkt niet dat de aanvrager eveneens een verblijfsrecht kan verkrijgen op basis van een vroeger

gezinsleven met een deel van het huidig gezin van een Unieburger. Dit blijkt ook uit de motieven van de eerste bestreden beslissing: *“Ook legt betrokkene een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister in Suriname voor op zijn naam en op naam van zijn broer, maar niet op naam van de referentiepersoon. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene aantoont deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon om toepassing te kunnen krijgen van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.12980”*. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk is geweest door te stellen dat zij niet aantoont dat zij reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Suriname.

De verzoekende partij betwist in essentie ook niet dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Suriname. Zo stelt zij immers in haar verzoekschrift: *“De band tussen de EU burger en verzoeker is met name diens Surinaamse broer die met diens Nederlandse partner verbonden is met een verklaring wettelijke samenwoning. Het juist omdat verzoekers Surinaamse broer verbonden is met een wettelijke samenwoning met de EU burger dat er een band ontstaat tussen verzoeker en de EU burger”*. De verzoekende partij geeft dus zelf aan dat de band tussen haar en de Nederlandse referentiepersoon is ontstaan door de wettelijke samenwoning tussen de Nederlandse referentiepersoon en de broer van de verzoekende partij in België, waardoor het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoekende partij geen deel was van het gezin van de referentiepersoon te Suriname.

Ten overvloede wijst de Raad er tevens op dat uit geen van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden dat de Nederlandse referentiepersoon ooit een gezinsleven heeft gehad in Suriname, waardoor de verzoekende partij niet kan overtuigen dat de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten besluiten dat zij voldeed aan de wettelijke voorwaarden van artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat doet de vraag of verzoekende partij in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat zij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Voor zover de verzoekende partij voorhoudt dat zij in België een gezinscel vormt met haar broer, zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wijst de Raad op de bespreking van het tweede middel.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.5. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Surinaamse nationaliteit heeft.

Dat verzoeker met zijn Surinaamse broer en diens Nederlandse partner onder één dak samenwonen. Dat verzoeker bij zijn verschillende verblijfsaanvragen melding heeft gemaakt van zijn relatie met zijn Surinaamse broer en diens Nederlandse partner.

Dat verzoeker diens Surinaamse (en in België verblijfgerechtigde) broer en diens Nederlandse partner een gezinscel vormen in de zin van artikel 8 EVRM. Dat verzoeker aantoonde in het land van herkomst met diens broer een gezinscel te vormen daar zij op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Dat zij thans in België eveneens een gezinscel vormen war blijkt dat zij op hetzelfde adres leven en wonen.

Dat verzoeker met zijn in België verblijfgerechtigde Surinaamse broer en diens Nederlandse partner (die in het bezit is van een E-kaart) een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin van verzoeker.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker, diens Surinaamse broer en diens Nederlandse partner.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich tracht te beroepen op het gezinsleven dat hij hier in België vormt met zijn broer en schoonzus.

Het EHRM bevestigde in onder meer Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. (...)

Bij het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die mutatis mutandis van toepassing is:

“(...)” (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoeker stelt dat hij bij zijn broer en schoonzus, doch brengt echter geen bewijzen aan waaruit zijn financiële afhankelijkheid kan blijken. Hij laat eveneens na aan te tonen dat hij tot dat kerngezin behoort. Zijn algemene verklaringen laten niet toe op te maken in welke mate hij effectief behoort tot het kerngezin van zijn broer en schoonzus.

Noch laten zijn verklaringen toe vast te stellen of er in zijn hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven elders. Hij laat na een minimum aan bewijzen aan te brengen dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden kan leiden.

“(...)” (RvV 17 februari 2011, nr. nr. 56 202)

Waar hij verwijst naar zijn sociale en economische belangen in België, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09,

Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing(en).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer en haar schoonzus.

In het voormelde arrest *Rahman* van het Hof van Justitie wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.*" (§32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als "*andere familieleden van een burger van de Unie*": "*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*".

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden” dienen te worden gestaafd, door aan te tonen er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” (“ten laste”), “ernstige gezondheidsredenen” of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid ten laste is van referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden – die niet vallen onder de in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalde familieleden – en de burger van de Unie worden vereist. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij “reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van oorsprong of origine” en dat “Aan de hand van de voorgelegde documenten is evenmin aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”. Uit de bovenstaande bespreking blijkt dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet tot deze vaststellingen is gekomen.

Er wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij reeds van voor haar aankomst in België “ten laste” was van de referentiepersoon of dat zij toen al deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning met haar broer en de referentiepersoon, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met haar broer en de referentiepersoon dat deze de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer en de referentiepersoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar zus niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt door het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat in het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende wordt gemotiveerd: “Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij zelfstandig een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen, zonder nabijheid van zijn schoonzus. Te meer daar de bijzondere afhankelijkheid van zijn schoonzus en haar gezin, betwist wordt.” Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet. Zij stelt enkel dat zij een duurzame en hechte relatie heeft met haar broer en schoonzus en dat zij onder één dak met hen woont.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de

gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen in weerwil van het voorgehouden gezinsleven, daar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van haar schoonzus en haar gezin betwist wordt. De verzoekende partij laat na om *in concreto* verder in te gaan op deze motieven.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaken op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS